

му, или да чуе радость, коя изведнѣжъ да му отнеме сичкы-тѣ тѣготы, дѣто отъ толкосъ дни, тѣй тѣжякъ на него в-тѣ старость.

—Старче, Д. Иване, продума Жельо, кога съзря, че старецъ-тѣ ся много мжчи, не плачи, не дѣй гнѣви Бога; онова що е нарѣдилъ Богъ, трѣба да ся сбждне и никой не е въ силѣ да го развали.... Прѣдъ насъ е волята Божія, сичко, що то ни Богъ даде, трѣба да го прѣтърпимъ...

—Защо сѣ толкова думы, сынко съ една речъ! втрещень и растреперанъ изговори старецъ-тѣ.

—Нѣма що да сторимъ старче, и ные ся трудихме и ся лутахме...

—Свършвай. Не ще продължаване.....

—Добъръ е Господь и....

—Какъ още за напрѣдъ?! Нима вые празни додохте?.. о, казвайте, казвайте по скоро.....

При тѣя думы, старецъ-тѣ съвсѣмъ обезсиленъ поклати главѣ си, и едва можеше да ѣж поддържи, подпрянь на дърво-то и на Стоенчов-тѣ ржкж.

—Не сѣ толкова прѣдавай старче, повтори Желе, имай тѣрпѣние... ные ходихме распитвахме, и ся научихме сичко..... Много ходихме и пакъ ще идемъ, надѣжда има още: на ли ся ные наѣхме за таж работѣ? ты не грыжи ся, какъ и какъ, кога и да е, ные ще направимъ нѣщо си.

Старецъ-тѣ, като отъ дълбокъ сънь пробу-